

I:n Korinttolaiskirjeen 13 luku

Pekka Ervastin esitelmä 19.11.1922

Jos kysymme kirjalliselta ihmiseltä, maailman kirjallisuuden tuntijalta, mitä Apostoli Paavali on kirjoittanut, saamme kuulla: Hänhän on kirjoittanut I Korinttolaisepistolansa 13 luvun, tuon ihanan luvun rakkaudesta. Se on Paavalin hengen tuote, ja vaikkei hän muuta olisi kirjoittanut, olisi tämä asettanut hänet maailman suurimpain kirjailijain joukkoon. Nuo hänen sanansa rakkaudesta, nehan ovatkin kaikille tuttuja, ja kaikki me olemme hengessämme nöyryyneet Paavalin edessä, kun olemme lukeneet hänen ihanat sanansa rakkaudesta. Hänhän aloittaa tämän lukunsa heti sanoilla: „Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen.“ Ja kun hän sitten tuossa luvussa jatkaa ja selittää, minkälainen rakkaus on, kuinka se on pitkämielinen, kuinka se on lempeä, rakkaus ei kadehdi, ei kerskaa, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei lue kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee totuuden kanssa, kaikki se peittää, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii, – niin me tunnustamme, että nuo sanat ovat taivaallisen korkeita ja ihania. Ne ovat äärettömän jaloja, ja niissä on jotain kerrassaan inhimillisen syvää.

Mutta samalla me kysymme, missä sitä rakkautta on. Sillä meistä tuntuu, että sitä rakkautta ei ole täällä maan päällä ainakaan. Emme me osaa niin rakastaa, emmekä tiedä, kuka osaa niin rakastaa. Eikö äitikin, jonka rakkaus on kaikista taivaallisin, mitä maan päällä on, eikö hänkin joskus väsy? Eikö hänkin joskus kärsi? Eikö hänkin ole alakuloinen? Ehkä hänkään ei aina jaksaa uskoa. Hänen rakkautensa on kuitenkin kaikista kaunein, ja jos sekin ehkä joskus pettää, niin me kysymme, missä on sitä rakkautta.

Tavallisesti tietysti me selitämme, että sitä ei ole täällä maan päällä, sitä rakkautta on sitten jossain taivaissa, me tulemme sitä rakkautta tuntemaan ehkä kuoleman jälkeen, ehkä siellä, siinä iankaikkisessa elämässä saamme osallisuuden tästä rakkaudesta, ehkä mekin jo silloin osaamme niin rakastaa. Tällä tavalla me tavallisesti selitämme itsellemme tuon arvoituksen ja samalla me myöskin sillä lohdutamme mieltämme. Me ikäänkuin rauhoitamme omaatuntoamme ja me sanomme vielä, eikö Paavali itsekin ole niin tarkoittanut, koska hän myöskin sanoo: „Nyt me näemme niinkuin kuvastimesta arvoituksen tavoin, mutta silloin me näemme kasvoista kasvoihin; nyt minä tunnen vaillinaisesti, mutta silloin minä olen tunteva täydellisesti, niinkuin minut itsenikin täydellisesti tunnetaan.“ Eikö Paavali ole näillä sanoilla viitannut siihen, että tämä rakkaus on jokin, joka manifestoi [ilmentää] vasta myöhemmin itsensä, vasta jossain kuoleman jälkeisessä elämässä? Niin me olemme tottuneet ajattelemaan.

Mutta meidän täytyy tunnustaa, jos luemme Paavalin sanoja ja luemme tuon edellisen luvun viimeisen säkeen, että tuntuu siltä sittenkin, niinkuin Paavali ehkä olisi tarkoittanut jotain muuta. Sillä Paavali on juuri näissä luvuissa puhunut hengen armolahjoista. Hän on puhunut profetoimisesta ja hän on puhunut kielillä puhumisesta ja muista hengen armolahjoista. Ja sitten hän sanoo: „Pyrkikää osallisiksi parhaimmista armolahjoista ja minä osoitan teille vielä korkeamman tien.“ Ja sitten hän alkaa puhua tästä rakkaudesta. Hän nimittää siis tätä rakkautta tieksi. Se on korkeampi tie. Hän puhuu siitä, että meidän pitäisi etsiä profetoimisen lahjoja ja muita hengen lahjoja ja sitten hän lisää: „Mutta minä näytän teille vielä korkeamman tien ja se on rakkauden tie.“ Ja jos me tutkimme sitä vanhaa kreikkalaista sanaa alkutekstissä, jota Paavali on käyttänyt vastaamassa meidän rakkaus-sanaamme ja myöskin sitä latinalaista sanaa, jota on käytetty latinalaisessa Versio Vulgatassa, niin silloin me huomaamme, että kreikkalainen sana on *agapee* ja latinalainen sana on *caritas*. Se ei ole siis tuo

meillekin kaikille niin tuttu latinankielinen sana *amor* [amor – rakkaus], vaan se on *caritas*, jota on näissä käytetty. Ja me tiedämme, että esim. ranskalaisessa Uudessa Testamentissa niinikään ei ole käytetty sanaa *amour*, vaan *charitée*. Siis ovat nuo latinankieliset ja roomalaisissa kansoissa kääntäjät ymmärtäneet, että tässä on kysymys jostakin muusta kuin *amorista*, tässä on kysymys *caritaksesta*. Ja kreikkalainen *agapee* on myöskin semmoinen erikoinen rakkautta merkitsevä sana.

Mikä on nimittäin näiden sanojen merkitys, oikein sisällinen, oikein todellisuudessa? Sekä latinalaisen *caritaksen* että kreikkalaisen *agapeen* merkitys on siveellinen rakkaus, puhdas rakkaus, hyväntahtoisuus, kunnioitus, lempeys, vieraanvaraisuus, hyvyys, rakkaus semmoinen, joka on siveellinen. Niin erikoisesti selittävät salatieteilijät. Ja mitä sillä tarkoitetaan? Aivan suoraan sanakirjankin mukaan, että rakkaus on siveellinen. Sillä tarkoitetaan, että rakkaus on vapaa, valikoiva. Tuo latinalainen sana *caritas* tulee sanasta *carus*, joka merkitsee kallis. Latinankielessä on olemassa myös toinen sana, joka merkitsee aivan samaa ja se on sana *diligo*, minä rakastan. Ja tämä sana *diligo*, minä rakastan, joka merkitsee samaa kuin kreikkalainen *agapao*, minä rakastan, tämä sana on taas sillä tavalla johdettu ja sillä tavalla syntynyt latinankielessä, että se merkitsee: minä valitsen ulos [*legere* – laskea, *diligo* – minä lasken ulos, minä valitsen ulos, minä rakastan].

Siis tälle rakkaudelle, josta Paavali puhuu, hän itse on antanut semmoisen erikoisen merkityksen, joka voi tuntua meistä sangen ihmeelliseltä. Sekä tuo kreikkalainen *agapee* että latinankielinen käänös se merkitsee siis: minä rakastan siinä merkityksessä, että valitsen, olen vapaa siinä rakkaudessa. Mutta nythän meidän käsityksemme rakkaudesta, meidän kaikista kaunein ja korkein käsityksemme rakkaudesta on siinä, ettei se ole vapaa, sillä rakkauden viehätys on siinä, että se on välttämättömyys. Jos me todella tunnemme rakkautta ja tunnemme riemua ja tunnemme iloa siitä, että rakastamme, niin

rakkaus on itsessään meille niin suuri viehätys, se on elämän kaikista suurin viehätys, suurin sisältö meille silloin, että me emme suinkaan tarvitse millään tavalla pakottaa itseämme, me emme tarvitse millään tavalla olla siinä vapaita, rakkaus on itse tullut meille kuin lahjaksi, rakkaus on herännyt meidän sydämessämme aivankuin armolahjana ja se on meidän onnemme, meidän autuutemme, meidän riemumme – se on elämän viehätys. Sillä tavallahan me käsitämme rakkautta, se on meidän kaikista syvin kokemuksemme rakkaudesta. Me emme voisi sanoakaan, että se rakkaus meidän mielestämme olisi rakkautta, jossa meidän täytyisi sanoa itsellemme: Mutta minä tahdon rakastaa; ja vaikka minä en rakastaisikaan, sittenkin tahdon. Mehän tiedämme, että avioliitossa on suurin konflikti juuri se, kun rakkaus rakkautena loppuu, viehätysten ja onnena loppuu ja sitten tulee jonkinlainen velvollisuus, joka sanoo: mutta sinun täytyy rakastaa. Kuinka me silloin osaamme rakastaa?

Tässä on merkillinen arvoitus. Tähän on jotain kätkeyty. Paavali siis sanoo meille: Sinun rakkautesi on vapaa. Sinun todellinen rakkautesi, tämä, josta Paavali puhuu, se on semmoinen, jota sinä itse tahdot, jossa sinä olet vapaa, sinä olet valikoiva. Kuinka Paavali siis sanoo noin? Eikö hän olekaan saanut kokea rakkautta sanan todellisessa merkityksessä? Eikö hän ole saanut tuntea sitä inhimillisen ilon tunnetta ja sydämen riemua, kun rakkaus sydämessä syttyy? On. Hän on saanut tuntea sitä. Meidän ei tarvitse epäillä. Hän on päinvastoin saanut tuntea sitä hyvin syvästi ja hyvin suuresti, sillä sen todistaa ja osoittaa hänen sanansa tässä rakkauden luvussa.

Mutta siihen on kätkeytynä salaisuus. Ja mikä on se salaisuus, joka on kätkeyty sekä Paavalin sanoihin että rakkauden mysteerioon? Se on, että me ihmiset olemme unohtaneet, kuka ihminen on. Meille on tullut elämässä konflikteja sentakia, että emme muista enää, ketä me olemme. Olemmeko ennen muistaneet, se on toinen asia, mutta nyt yleensä olemme unohtaneet sen asian. Ketä me siis olemme? Me ihmiset, kun me

ajattelemme itseämme, me luulemme olevamme tämmöinen ruumiillinen olento tässä näkyväisessä, äärettömän todellisessa maailmassa. Tämmöisiähän me olemme! Katselemme toisiamme, näemme toinen toisemme ja me tiedämme ihan selvästi, minkälaisia olemme. Niin me luulemme. Mutta se on erehdyksemme, sillä me olemme sitä, mitä esim. teosofinen liike on nyt kohta 50 vuoden aikana koettanut julistaa maailmalle, koettanut teroittaa mieliin. Me olemme sieluja, me olemme henkiolentoja. Kuinka me voisimme elää kuoleman jälkeen, mikä meissä eläisi kuoleman jälkeen, jos emme nyt jo olisi kuolemattomia olentoja. Jollemme nyt olisi sieluja, niin missä on se sielu, joka eläisi, kun ruumiimme kuolee? Jollemme nyt olisi jo henkimaailman kansalaisia, niin missä on silloin se maailma, johon me menisimme kuoleman jälkeen ja missä on silloin se laiva, jossa me menisimme henkimaailmaan? Me olemme nyt jo henkiolentoja ja henkimaailman kansalaisia. Me olemme nyt jo taivaan olentoja, taivaallisia olentoja, vaikka yleensä emme siitä tiedä, ellei meille tapahdu, niinkuin tapahtui Paavalille kerran, josta hänkin puhuu toisessa Korinttolaiskirjeessä 12 luvussa, jossa hän sanoo näin: „Minun täytyy kerskata. Se tosin ei ole hyödyllistä, mutta minä siirryn nyt näkyihin ja Herran ilmoituksiin. Tunnen miehen Kristuksessa, joka 14 vuotta sitten temmattiin kolmanteen taivaaseen (oliko hän ruumiissa, en tiedä, vai pois ruumiista, en tiedä); Ja se mies temmattiin paradiisiin ja kuuli sanomattomia sanoja, joita ihmisen ei ole lupa puhua.“

Paavalille tapahtui sillä tavalla ja sillä tavalla voi tapahtua ihmiselle nykyäänkin. Ja tapahtuu, on monelle tapahtunut aina pitkin aikoja, on monelle tapahtunut meidänkin aikanamme. Ne, joille niin tapahtuu, että heidät temmataan hengessä taivaisiin, kolmanteen taivaaseen, ne saavat nähdä ja kuulla semmoista, josta ei ole lupa puhua, semmoista, jota ei voi ihmiskielellä kertoa. Paavali on siinä aivan oikeassa. Hän ei voi sitä sanoin kuvata. Ne, jotka ovat saaneet niitä asioita kokea, ne ovat voineet ainoastaan viittauksia antaa – ainoastaan viittauksia. Ja me

saamme tyytyä ainoastaan viittauksiin. Jos me tahdomme sitä kuvata, niin meidän täytyy puhua viittauksilla ja vertauksilla. Sillä se ihminen, joka temmataan taivasiin, joka siis rukouksen hetkellä tai mietiskelyssä tai muuten saa hengessä kohota taivaaseen, se ihminen saa tuntea, kokea merkillistä. Merkillisin kokemus on ehkä se, että hän tuntee siinä olevansa kotona. Nyt hän on tullut kotiin, hän tuntee, nyt hän on siinä elämässä, johon hän kuuluu. Ja nyt, voi ihmettä, hän on vapautunut kaikesta taakasta. Hän ei ehkei aina maan päällä eläessään ja ruumiissa ollessaan aina ole niin tietoinen paikastaan, hän ei ehkä aina niin selvästi näe ja huomaa, että koko tämä hänen ruumiillinen elämänsä on todellinen taakka, se on kuin vankilassa oloa. Se on kuin risti, jota hän kantaa. Hän ei ole siitä niin selvillä elämänsä aikana, mutta kun hän saa kokea taivaallisen kodin riemua, silloin hän myöskin saa tuntea olevansa vapaa kaikesta taakasta, silloin hän saa tuntea olevansa hyvä, olevansa puhdas, olevansa viisas, olevansa korkea, hän tuntee olevansa ihmeellinen, olevansa Jumalan Poika. Hän saa silloin tuntea olevansa Jumalan luona, Isän kodissa, hänen poikanaan ja hänellä on veljiä monta, miljoonia. Kaikki ovat hänen veljiään, kaikki siellä Isän kodissa, kaikki ovat siellä kotona. Kaikki ovat pyhiä, puhtaita, hyviä, jaloja, rakastavia, kaikista säteilee vain rakkautta ja hänestä itsestään säteilee vain rakkautta ja on aivankuin koko avaruus olisi täynnä mitä ihmeellisimpiä värejä, värejä semmoisia, joita ei ole maan päällä. Ne värit tulevat ulos kaikista noista olennoista, kaikista veljistä, kaikista Jumalan Pojista. Ja myöskin on avaruus täynnä mitä ihaninta soittoa ja mitä ihanimpia ajatuksia. Kaikki nämä olennot ajattelevat ja tuntevat sanoin selittämätöntä. Silloin ihminen on saanut tuntea olevansa henkiolento, olevansa sielu, olevansa Jumalan Poika.

Tätä oli Paavali kokenut. Tämän oli Paavali nähnyt, tämän hän oli kuullut, tässä tilassa hän oli ollut, ja sentähden hän muiston toi kyllä päiväajuntaan, muiston toi kyllä mukaansa maalliseen elämään, mutta hän ei osannut sitä kuvata. Hän ei

osannut muulla tavalla kuin siten, että hän kuvaa tuota rakkautta, jota hän siellä tunsi, jota kaikki siellä tuntevat. Ja ihmeellistä, kaikki ihmiset, me kaikki, jotka maan päällä täällä elämme, jotka täällä vaellamme tässä syntien ja kärsimysten ja tuskan ja tietämättömyyden laaksossa, kaikki me elämme siinä taivaassa, siinä taivaallisessa maailmassa. Me kaikki itsessämme olemme noita sieluja, noita taivaallisia henkiolentoja, me itse juuri olemme siellä. Me olemme noita taivaan kansalaisia. Sentähden rakkaus asuu meissä, meidän sydämissämme. Se rakkaus, joka on pyhä, joka on puhdas, joka on lempeä, ei kadehdi eikä kerskaa, ei pöyhkeile. Se rakkaus asuu meidän sydämissämme hyvin syvällä, se on aivankuin monen, monen kuoren peittämänä. Meidän täytyisi kaivaa se sieltä esiin. Me olemme tässä elämässä näin nyt kaikkien näiden harsojen sisällä. Me olemme tässä todella kuin arvoituksessa. Tämä on kuin arvoitus. Tämä näkyväinen, tämä meidän yksilöllinen, maallinen elämämme, se on se kaikista suurin arvoitus, sillä se on meidän itsemme arvoitus. Me ihmisinä kuulumme toiseen maailmaan, olemme oikeastaan kotona toisessa maailmassa, Jumalan luona, enkelien maailmassa, taivaassa. Siellä on meidän kotimme, siellä me olemme sitä, mitä me olemme. Täällä me olemme niinkuin arvoituksessa. Täällä me olemme tuskain, kärsimysten ja syntien ja kaiken pahan keskellä. Tänne meidät on heitetty, tänne meidät on lähetetty jotakin suurta työtä varten ja täällä me näemme aivankuin kuvastimessa, *per speculum*.

Se on tämä elämä, joka on meidän arvoituksemme. Inhimillisinä olentoina tämä juuri on se arvoitus, jossa me olemme, joka on meille annettu, johon me olemme lähetetyt.

Ja minkätähden me olemme lähetetyt tänne? Me olemme lähetetyt tänne sitä varten, että oppisimme tämän voittamaan ja oppisimme tämän kaiken, näiden harhain keskellä, kaikkien näiden harsojen läpi näkemään, mikä on totuus, tänne meidät on lähetetty, että etsisimme totuutta ja löytäisimme totuuden itsestämme, löytäisimme totuuden siitä, ketä me olemme ja mitä

me olemme ihmisinä, että me olemme kuolemattomia olentoja, ikuisia henkiolentoja ja että meidän tehtävämme on rakastaa. Me olemme lähetetyt tänne sitä varten, että oppisimme rakastamaan. Ja suuret viisaat, vapahtajat ja tietäjät, ne ovat meille kuvanneet tuota rakkautta. Paavali on rakkautta kuvannut näissä sanoissa ja me tiedämme sisimmässämme, että hän puhuu totta, me tiedämme, että nuo sanat ovat oikeat. Ja tämä elämä on se tilaisuus, mikä meille on annettu, että oppisimme rakastamaan.

Ja me voimme sitä oppia. Meidän ei pitäisi kadottaa uskoamme eikä toivoamme. Me voimme sitä oppia sentähden juuri, että se kyky on meissä itsessämme synnynältä. Ja sentähden sanoo Paavali: Se rakkaus on vapaa, teidän rakkautenne on vapaa, te voitte itse sitä kehittää, te voitte itse päättää. Kun me täällä maan päällä saamme kokea sen ihanuuden, että meidän sydämässämme herää rakkaus jotain ihmistä kohtaan tai rakkaus jotain totuutta kohtaan tai rakkaus jotain sankaria, jotain vapahtajaa kohtaan, tai rakkaus Jumalaa kohtaan, kun meille täällä maan päällä tapahtuu se ihme, että sydämässämme herää tämä rakkaus, silloinhan se on tullut itsestään, silloin se on herättänyt meissä kaikista syvimmän. Mutta mehän voimme niin helposti sen unohtaa. Me annamme elämän taas houkutella meidät pois rakkauden tieltä, kun emme tiedä, kun emme muista, että se on tie, kun emme ota siitä vaarin ja siitä kiinni, että se on rakkaus, joka meissä nyt heräsi, että se heräsi sitä varten, että me ymmärtäisimme, että rakkaus on tie, että meidän nyt on sitä itsessämme kasvatettava. Sillä rakkaus sisässään on juuri *agapeeta*, se on juuri *caritasta*, se on juuri sitä puhdasta, sitä korkeata ja epäitsekästä, joka ei itselleen mitään pyydä, se on sitä äidin rakkautta kaikista korkeimmassa muodossa, se on isän rakkautta, se on lapsen rakkautta, se on ystävän rakkautta, se on morsiamen rakkautta ja sulhasen rakkautta, se on miehen rakkautta ja se on naisen rakkautta, se on tätä kaikkea, kun se meissä herää. Se herää hetkeksi ja me unohdamme sen. Sitten me katselemme sitä, jota me rakastamme

ja me sanomme itsellemme: se on totta, sinä et olekaan rakkauteni arvoinen, tai: sinähän et rakastakaan minua, sinä et anna minulle sitä, mitä minä tahtoisin sinulle antaa. Me sanomme sillä tavalla täällä elämässä ja sitten me annamme sydämemme kylmentyä, annamme sen kovettua sen sijaan, että meidän pitäisi tietää, että elämä herätti meidän sydämessämme rakkauden, elämän aurinko heitti säteensä meidän sydämeemme sitä varten, että valo nyt aina siinä paistaisi, sitä varten, että me nyt aina saisimme elää sen rakkauden valossa.

Ja koska rakkauden viehätys, koska rakkauden onni, koska rakkauden autuus on meissä luonnostaan, koska me olemme henkiolentoja, ja koska me rakastamme taivaallisina olentoina, niin ei ole meille mitään luonnotonta sanoa itsellemme: minä tahdon rakastaa. Sillä sen me olemme myös kaikki kokeneet, että jos on, niinkuin rakkaus tahtoisi väsyä, niinkuin me emme oikein tahtoisu muistaa, mitä se on, niin meidän täytyy sanoa sille: mutta me tahdomme rakastaa. Ja se ei ole mitään väkijästä, se ei ole mitään pakoittavaa, vaan kun minä sanon: minä tahdon, niin se on rauhaa, se on itse sitä rauhaa, joka lähtee meidän sisästämmä. Me tahdomme rakastaa, sillä tositahto on Jumalasta. Se tahtoo aina vain hyvää. Juuri sitä me tahdomme rakastaa, jota kohtaan meidän sydämessämme rakkaus kerran riemuna heräsi. Sitä me tahdomme rakastaa. Ja se merkitsee, että me emme pyydä itsellemme mitään, se merkitsee, että me emme mistään katkeroidu, että me emme lue mitään pahaa, minkä kärsimme, me emme ollenkaan pane sitä mieleemme, mitä pahaa tekee se, tai ne, joita me rakastamme. Rakkaus peittää kaiken, mitä on heikkoa ja huonoa, mutta se uskoo kaiken hyvän ja kauniin todellisuuteen. Rakkaus on tie. Paavali osoittaa meille korkeimman tien.

Nyt kysymme, mistä syystä apostoli kuitenkin mainitsee armolahjoina kielillä puhumisen, profetoimisen y.m. Saman Korinttolaiskirjeen 12 luvun 8:sta säkeestä alkaen hän sanoo: „Niinpä saa hengeltä toinen viisauden sanat, toinen tiedon sanat

saman hengen vaikutuksesta. Toinen saa uskon samalta hengeltä, toinen taas terveeksi tekemisen lahjan, yhdeltä ja samalta Hengeltä. Toinen voimatekojen tekemisen lahjan, toinen profetoimisen lahjan, toinen lahjan arvostella henkiä, toinen puhua kieliä erilailta, toinen taas lahjan selittää kieliä. Mutta kaiken tämän vaikuttaa yksi ja sama Henki, jakaen kullekin erikseen, niinkuin itse tahtoo.“ – Niinkuin tiedämme apostolien teoista, pitivät nämä ensimmäiset seurakunnat kokouksia, ja näissä julkisissa kokouksissa apostolit ja heidän lähimmät opetuslapsensa saarnasivat ja puhuivat aivan noin suuresta sisäisestä tiedosta itsetietoisesti ja rauhallisesti. Mutta me tiedämme, että näissä julkisissa kokouksissa oli myöskin merkillinen leima, merkillinen menettelytapa aina siitä saakka, kun ensimmäinen julkinen kristillinen seurakunnan kokous pidettiin helluntaina. Niinkuin te muistatte – Apostolein Teoissahan siitä kerrotaan – tuossa ensimmäisessä helluntaikokouksessa kristityt yhtäkkiä täytyivät Pyhällä Hengellä ja sitten he alkoivat puhua. Ja he puhuivat kielillä, niin että Apostolein Teoissa vielä kerrotaan, että kun ympärillä oli ihmisiä eri kansakunnista ja erikielisiä, niin he kaikki saattoivat kuulla, että heille puhuttiin heidän omalla kielellään. Joku siis puhui aina heidänkin kielellään. Tämä merkillinen tapa esittää julkisesti jatkui ensimmäisissä kristillisissä seurakunnissa. Niissä julkisissa kokouksissa oli tapana, että ensin istuttiin hiljaa ja odotettiin Pyhän Hengen tuloa. Sitten se ihminen, joka tunsi itsensä hengen liikuttamaksi, nousi ja puhui. Meillähän voi olla vielä tänäpäivänä joku lahko, joka on koettanut tätä uudistaa ja koettaa menetellä samalla tavalla. On ainoastaan se ero, että noissa ensimmäisissä kristillisissä seurakunnissa ei ollut ainoastaan näitä n.s. mediumistisia ilmiöitä, vaan niissä oli aina myöskin mukana jokin johtaja, joka tiesi aina, mistä on kysymys ja joka osasi ohjata kaikkea, joko apostoli tai apostolin opetuslapsi, joku semmoinen täydellinen veli oli mukana noissa seurakunnan kokouksissa. Sentähden Paavali ensimmäisessä

Korinttolaiskirjeessään puhuu nimenomaan armolahjain eli Herran lahjain erilaisuudesta ja moninaisuudesta. Hän sanoo, että joku puhuu kielillä, toinen profetoi. Mitä oli tuo tuommoinen profetoiminen? Senkin ymmärrämme ja näemme aivan selvästi Paavalin Korinttolaiskirjeestä. Profetoiminen oli esimerkiksi sitä, että joku pakana tai uskonon on mukana tuollaisessa kokouksessa ja sitten se uskovainen eli kristitty, joka on Pyhän Hengen liikuttama, kääntyy tuon määrätyn yksilön puoleen ja kertoo jotakin salattua hänen elämästään, niin että tuo uskonon tai pakana aivan erikoisesti hämmästyy ja ymmärtää, että tässä tietysti on kysymyksessä jotakin merkillistä. Sentähdenhän Paavali sanoo, että emme me näissä meidän seurakuntakokouksissamme, kun me käännyimme pakanain ja uskottomain puoleen, koeta esiintyä kauniilla sanoilla ja maailmallisella viisaudella, vaan me voiman töitä teemme; me näytämme aina jumalallisilla töillä, että totuus on meidän puolellamme.

Profetoiminen oli siis sitä, että joku kristitty veti uskottoman tai pakanan puoleensa ja siis kristinuskon puoleen sillä, että hän puhui semmoista siitä ihmisestä, joka oli ainoastaan sille tunnettua. Nythän me tiedämme, että meidänkin aikaamme voi tämmöistä tapahtua. Meillähän oli Suomessa tuo tunnettu Helena Konttinen, josta te varmaan olette kai lukeneet. Hänestä on eräs kirkkoherra – en muista hänen nimeään – kirjoittanut kirjan nimellä „Eräs nykyaikainen profeetta“. Tämä Helena Konttinen, maalaiselukko Karjalassa, oli semmoinen ihminen, joka joutui erikoiseen transsiin eli haltioimistilaan ja silloin hän saattoi juuri sillä tavalla auttaa hirmuisen montaa ihmistä, pakanaa, mutta tietysti nimellisesti kristittyä, sillä tavalla, että hän paljasti tuon pakanan salaisuudet ja silloin sai hänet muserretuksi, sai hänet liikutetuksi, synnintuntoon, nöyryytetyksi, kääntymään.

Samanlaisia ilmiöitä tapahtui siis yhtämittaa noissa ensimmäisen kristillisen ajan seurakunnissa, ja kun he puhuivat kielillä esimerkiksi, niin Paavali nimenomaan sanoi, että sekin on kaunis lahja, ken osaa kielillä puhua. Mutta jos esimerkiksi ei ole

ketään läsnä, joka ymmärtäisi sitä kieltä, niin silloinhan siitä ei ole mitään hyötyä. Silloin se on ylösrakennukseksi ainoastaan puhujalle itselleen, mutta ei toisille, ei veljille. Sentähden, sanoo Paavali, minä pidän vielä parempana ja etevämpänä lahjana sitä, että on joku, joka osaa tulkita tuon kielillä puhumisen. Nyt se kielillä puhuminen ei ollut ainoastaan sitä, että joku puhui vieraalla kielellä, vaikka se tietysti oli sitäkin. Mehän tiedämme nykyaikaisista psykologisista tutkimuksista, esim. hypnotismin alalla, että joku ihminen, joka on vaivutettu hypnoottiseen uneen, saattaa puhua kielellä, jota hän ei osaa. Pätevä tieteellinen esimerkki on esimerkiksi se, kun eräs oppimaton palvelustyttö transsissa, hypnoottiseen uneen vaivutettuna, osasi vanhaa kreikkaa. Hän saattoi silloin lukea ääneen kohtia kreikkalaisten kirjailijain teoksista ja osasi kreikkaa. Tuohan oli tietysti erikoisesti hämmästyttävää tieteelliselle tutkimukselle. Me emme tahdo tässä nyt millään tavalla sitä selittää, ainoastaan huomautan, että tuommoista voi tapahtua meidänkin aikanamme.

Semmoista tapahtui siis ensimmäisissä kristillisissä seurakunnissa, kun he, niinkuin sanotaan, puhuivat kielillä. Mutta sitten tämä kielillä puhuminen oli muutakin. Se oli myöskin sitä, että joku puhui kyllä semmoisella kielellä, jota kaikki ymmärsivät, mutta puhui vertauskuvissa. Ja se oli tietysti vaikeampaa ymmärtää. Silloin Paavali myöskin tarkoitti, että semmoinen, joka osaa tulkita, hän on siis vielä etevämpi kuin tuo vertauskuvissa puhuja, semmoinen, joka nousee ja kertoo, mitä toinen noilla vertauskuvilla on tahtonut sanoa. Hänelläkin se oli silloin hengenlahja ja armolahja, sentähden, että se ei ollut mielivaltainen tuo tulkinta, vaan se oli tulkinta, joka uskollisesti seurasi vertauskuvain muotoa, ulkonaista esitystä, ja paljasti niiden sisäisen merkityksen. Me voimme ymmärtää, että kun ensimmäiset kristilliset seurakunnat pitivät tällaisia julkisia kokouksia, niin ne vaikuttivat ja kannattajain joukko lisääntyi.

Kuitenkin, kuten jo sanottu, meidän päivinämme ei sopisi pitää tällaisia kokouksia, joissa ihmiset heittäytyisivät

mediumeiksi ja antaisivat näkymättömän maailman voimien vaikuttaa kauttansa. Ei sopisi menetellä näin ilman samoja edellytyksiä, mitä oli niillä ensimmäisillä kristityillä, ilman semmoisia johtajia, jotka tietoisesti saattoivat ohjata ja aina auttaa noita esiintyjä. Meidän aikanamme saattavat tuommoiset näkymättömän maailman huonommat voimat vaikuttaa suuresti vahingollisesti ellei ole pitkälle kehittyneitä henkisiä johtajia.

Paavali tahtoo osoittaa meille, että rakkauden tie on varmin, sillä kaikki tiedot ja taidot ovat kuin helisevä vaski ja kilisevä kulkunen ilman rakkautta. Se tie on ehdottomasti epäitsekkin. Sillä tiellä emme pyydä itsellemme mitään, emme lue kärsimäämme vääryyttä tekijän syyksi. Ei, vaan me iloitsimme, peitämme kaikki. Jos äiti esimerkiksi tietää pojastaan, että poika kulkee tuolla ulkona maailmalla synnin tiellä, niin äiti, kun hän tietää, mitä rakkaus on, hän vain siunaa tätä poikaa, hän siunaa häntä aina ja sanoo: „Ole siunattu, missä ikinä sinä kuljet, ja sitten kun sinä taasen tulet, sitten minä olen palkkani saanut, enkä mitään palkkaa pyydä. Kun taasen tulet, silloin on juhla, ole siunattu, missä ikinä kuljet.“ – Se rakkaus, se kaikkea uskoo. Se uskoo aina hyvää kaikista, sentähden, että se tietää, että jokaisen ihmisen sisimmässä on paljasta hyvää, sentähden, että rakkaus on kaikkea voimakkaampi, sillä se myöskin tietää ja luottaa siihen, että jokainen ihminen pääsee kerran tietoon siitä, kuka hän on, ja sentähden se kaikkea kärsii eikä se koskaan häviä. Se on iäti uskollinen. Profetoiminen katoa, sanoo Paavali, ja kielillä puhuminen lakkaa ja tieto katoaa, sillä tieto on vaillinaista ja profetoiminenkin on vaillinaista, mutta kun tulee se, mikä on täydellinen, nimittäin rakkaus, katoaa se, mikä on vaillinaista. Ja Paavali sanoo: „Vaikka minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja omistaisin kaikki tiedot, ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, niin en minä mitään olisi. Ja vaikka minä jakaisin kaiken omaisuuteni köyhäin ravinnoksi ja vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi ja minulla ei olisi rakkautta, niin ei

se minua mitään hyödyttäisi.“ Sillä kaikki todella häviää, tämä meidän ruumiimme ja tämä näkyväinen maailma, kaikki se kerran häviää. Mutta me itse kuolemattomina olentoina emme häviä. Ja mikä tekee, että emme häviä? Rakkaus. Rakkaus yksin, sillä me rakastamme, jokainen meistä rakastaa. Kun saamme kokea elämän syvimmän mysterion, silloin tiedämme, että kaikki vain rakastavat. Me olemme vain värähteleviä inhimillisiä sydämiä, jotka kaikkea kaunista ja totuutta ja kaikkea hyvää ja kaikkea olevaista, kaikkia olentoja iankaikkisesti rakastavat.

* * *